

MARIE BRENNAN a studiat antropologie și folclor și aplică toate referințele academice la crearea universului din *Istoria naturală a dragonilor*, al cărei prim volum a apărut la Editura Nemira, în 2017. Primul roman din serie a fost finalist la World Fantasy Award și a câștigat Prix Imaginales din Franța pentru cel mai bun roman tradus. Autoarea a mai scris seria *Warrior and Witch*, fantasy urban în *Lies and Prophecy* și *Chains and Memory*, în pregătire la Editura Nemira, fantasy istoric în *Onyx Court* și nenumărate proze scurte. În 2016 a început publicarea seriei *epic fantasy* intitulată *Ree Varekai*.

# TROPICUL ȘERPILOR

MARIE BRENNAN

Traducere din limba engleză

MIRELA NICA

NEMIRA

## CUPRINS

|              |   |
|--------------|---|
| Prefață..... | 5 |
|--------------|---|

### PARTEA I

|                                                                                                                                                               |   |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---|
| <i>În care autoarea amintirilor pleacă din țara sa natală, lăsând în urmă o gamă variată de probleme, de la cele de familie la cele de natură legală.....</i> | 7 |
|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---|

#### CAPITOLUL 1

|                                                                                                                        |   |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---|
| <i>Viața mea singuratică – Cumnata și mama mea – Oaspetele neașteptat – Încurcături în laboratorul lui Kemble.....</i> | 9 |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|---|

#### CAPITOLUL 2

|                                                                                                                                  |    |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>Laboratorul lui Frederick Kemble – Sinteza – Simpozionul – Lordul Hilford – Perspectiva lui Natalie – Două săptămâni.....</i> | 19 |
|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|

#### CAPITOLUL 3

|                                                                                                                    |    |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>Aripile lui Natalie – Meritele unui soț – Respectarea promisiunilor – Doamnele la cină – Lordul Canlan.....</i> | 30 |
|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|

#### CAPITOLUL 4

|                                                                                                                                                 |    |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>Îmi iau rămas-bun de la Jacob – Cumnatul meu – Lordul Denbow este năuc – Evadarea lui Natalie – Scenă la docuri – Dorințe de femeie.....</i> | 41 |
|-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|

### PARTEA A II-A

|                                                                                                                        |    |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>În care ajungem în Eriga, unde avem parte și de succes, și de scandal, și ne implicăm în diverse conflicte.....</i> | 53 |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|

#### CAPITOLUL 5

|                                                                                                                              |    |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|
| <i>Șerpi-de-mare – Portul din Nsebu – Faj Rawango – Oameni pe jumătate dezbrăcați – Noi nu reprezentăm o amenințare.....</i> | 55 |
|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----|

## CAPITOLUL 6

Întâlnirea cu oleri – Domnul Velloin – Ce cred eu despre vânătoare – Scopurile domnului Velloin – Cină la Punctul Miriam – Șelubimi – Idolatrizarea dragonilor ..... 69

## CAPITOLUL 7

Un anumit tabu – Agban – Galinke – Chestiuni de înrudire – Natalie mă însoțește – Mă folosesc de domnul Velloin..... 84

## CAPITOLUL 8

În sălbăticie – Okweme și interesul față de mine – Gura de apă – Primul meu șarpe de savană – Metode de vânătoare – Studiem cadavrul – Chimicale și ipsos – O conversație stângace – O întrerupere și mai stângace – Bârfe ..... 96

## CAPITOLUL 9

Zvonurile continuă – Teoria lui Galinke – Două luni pe teren – Reconsiderarea opiniei lui Edgeworth – Malaria – Vrăjitoria – O scrisoare de la Lordul Denbow ..... 110

## CAPITOLUL 10

Interesul obei – Povestea lui Ankumata – Picioare de fier – Salutări regale – Dragoni de protecție – O misiune la Mouleen – Morcovul și bastonul ..... 120

## CAPITOLUL 11

O idee bună – Consultarea lui Natalie – Camarazi în nebunia mea – Mai multe pregătiri – Lungul sezon ploios ..... 130

### PARTEA A III-A

În care suportăm multe privațiuni de dragul cercetării noastre și riscăm să murim din varii motive ..... 135

## CAPITOLUL 12

O introducere în mlaștini – Drago-libelula – Concepția mulișiană despre proprietate – Cinci vizitatori – Suntem puși la încercare ..... 137

## CAPITOLUL 13

Intrarea în Iadul Verde – Societatea mulișiană – Vânătoarea și alte sarcini cotidiene – Geguem – Pantaloni – Ne adâncim..... 146

## CAPITOLUL 14

Inima mlaștinii – Lipitori – Sezonul incubăției – Vânători de cunoștințe..... 158

## CAPITOLUL 15

Traversarea potopului – Ingineria mulișiană – Vânătoarea de dragoni de mlaștină – Îmi pierd echilibrul – Ghinioanele mele – Vrăjitorie, din nou ..... 167

## CAPITOLUL 16

Febra galbenă – Răcnetul dragonilor – Argumentul lui Akinimanbi – Ritualul – Natalie și domnul Wilker – Mărturisirea mea..... 178

### PARTEA A IV-A

În care fac mai multe descoperiri, nu toate despre dragoni..... 193

## CAPITOLUL 17

Soarta se îmbunează – Un nou-venit în tabără – „Cei puri” – Marea Cascadă – Provocarea lui Yeyuama ..... 195

## CAPITOLUL 18

Oasele de dragon sunt necesare – Schițe în aer – Un dragon furios – Mai mult adevăr – „Noi avem pădurea” ..... 206

## CAPITOLUL 19

În aer liber – Construirea planorului – Iadeșuri – Deasupra râului – Cobor în rapel din nou – Insula-cascadă – Mișcare în apă – Albine – Pietre neobișnuit de uniforme – Marele meu salt..... 218

## CAPITOLUL 20

Pe aripile dragonului – Curenți de aer – Furcula cedează – Coborârea – O noapte nefericită – Mișcare în pădure – Labane – La ce e bună o scirlandează..... 237

## CAPITOLUL 21

Protecția mulișienilor – Un alt grup – Ceva în buzunar – Pierderea briceagului – Refugiu la înălțime ..... 249

## CAPITOLUL 22

Tobele vorbesc – Ceilalți lipsesc – Planurile ikwundienilor – Punctul Miriam – Politica – Înțelepciune și nebunie – Mutarea ouălor – Peștele-colt..... 258

## CAPITOLUL 23

Mesajul lui Nagoreemo – Tom, Natalie și Faj Rawango – Ikwundienii traversează mlaștina – Prizonieri de război – Armata mea ..... 270

## CAPITOLUL 24

Nemulțumirea regală – Ouă pentru oba – Întrebări fără echivoc – Acuzația de trădare – Viața în afara Iadului Verde – Despărțiri și o reflecție asupra întristării ..... 280

## CAPITOLUL 25

Impresii de acasă – Un necunoscut pentru mine – Conversații și scuze – Nu mai sunt o singuratică – Hoțul – Un mic bar – Prețul lumii..... 292



## CAPITOLUL 1

*Viața mea singuratică – Cumnata și mama mea –  
Oaspetele neașteptat – Încurcături  
în laboratorul lui Kemble*

Nu cu mult timp înainte de a mă îmbarca în călătoria spre Eriga, m-am mobilizat pentru o altă destinație pe care o credeam mai periculoasă: Falchester.

În mod normal, capitala nu era un loc teribil de aventuros, cu excepția cazului în care m-ar fi prins ploaia acolo. Plecam din Pasterway în mod regulat, având treburi de făcut în oraș. În orice caz, despre drumurile respective nu se știe mare lucru – adică le-am menționat doar câtorva prieteni, cu toții discreți. Până atunci, așa cum știa mare parte din Scirland (cei câțiva care aveau grijă să știe), fusesem o persoană retrasă și așa am rămas până la întoarcerea mea din Vystrana.

Din pricina problemelor personale, mi s-a permis să duc o viață retrasă, dar în realitate în cea mai mare parte a timpului lucram: mai întâi, publicarea cercetărilor noastre din Vystrana, iar apoi pregătirea pentru expediția din Eriga, care fusese amânată iar și iar de forțe dincolo de noi. În dimineața aceea de Graminis<sup>1</sup> însă nu am mai putut fugi de obligațiile sociale pe

---

<sup>1</sup> Lună a anului când începe însămânțarea (n. tr.).

care le îngropasem adânc sub alte sarcini. N-am putut decât să le îndeplinesc iute, una după alta: mai întâi să-mi vizitez rudele de sânge, apoi pe cele dobândite în urma căsătoriei. Casa mea se afla aproape de vestitul cartier Havistow, unde Paul, fratele meu cel mai mare, se stabilise în urmă cu un an. De obicei, scăpam de obligația de a merge în vizită datorită unui dublu noroc, absența sa constantă, pe de o parte, și totalul dezinteres al soției lui față de mine, pe de altă parte, însă, de data asta fuseseșem invitată, iar un refuz ar fi fost mult mai problematic.

Vă rog să mă înțelegeți, nu înseamnă că îmi plăcea propria mea familie. În general, ne înțelegeam destul de bine unii cu alții și chiar și cu Andrew, fratele imediat mai mare decât mine. Însă ceilalți frați mă considerau cel puțin capricioasă, iar mamei îi plăcea comportamentul meu, ceea ce i-a făcut să mă dezaprobe de-a dreptul. Ce voia Paul de la mine în ziua aceea, nu știam, dar mai degrabă aș fi înfruntat un dragon supărat din Vystrana.

Dar așa ceva era, din păcate, departe, în timp ce fratele meu era mult prea aproape ca să îl pot evita. Simțindu-mă gata de bătaie, mi-am ridicat poalele rochiei cu delicatețea unei doamne, am urcat primele trepte și am sunat la ușă.

Cumnata mea se afla în camera de zi atunci când valetul m-a condus înăuntru. Judith era soția tipică din înalta societate din Scirling în toate felurile în care eu nu eram: elegantă, fără vreun exces afectat, gazdă fermecătoare, ușurând munca soțului ei pe plan social, și mamă dedicată, cu trei copii deja și, fără îndoială, cu alții care aveau să vină.

Aveam un singur lucru în comun: Paul.

– Oare am sunat într-un moment nepotrivit? am întrebat după ce am acceptat o ceașcă de ceai.

– Nicidecum, a răspuns Judith. El nu este acasă momentan – are o întâlnire cu Lordul Melst –, dar ești bine venită să stai până se întoarce.

Lordul Melst? Paul *urca* pe scara socială.

– Bănuiesc că e vorba de afacerea Synedrion, am spus.

– Am avut un scurt răgaz după ce și-a câștigat mandatul, a încuviințat ea, dar acum treburile guvernului îi ocupă tot timpul. Slabe șansele să-l vedem până la Gelis.

Ceea ce însemna că s-ar putea să mi se lungească urechile așteptându-l să ajungă aici.

– Dacă nu este prea mare deranjul, am zis, punând ceașca de ceai pe masă și ridicându-mă de pe scaun, cred că este mai bine să revin altă dată. I-am promis și cumnatului meu Matthew că-l voi vizita azi.

Spre surprinderea mea, ea a întins mâna să mă oprească:

– Nu, te rog, stai! Avem un oaspete acum care speră să te vadă.

Nu am avut ocazia să întreb cine era oaspetele, deși aveam deja bănuielile mele când a început să vorbească. Ușa de la sufragerie s-a deschis și a intrat mama.

Acum totul avea sens. De ceva vreme nu mai răspusesem la scrisorilor mamei pentru liniștea mea interioară. Nu înceta, nici rugată, să-mi critice fiecare mișcare, insinuând că judecata greșită m-a făcut să-mi pierd soțul în Vystrana. Nu era politicos din partea mea să o ignor, dar alternativa era mai rea. Ca să mă vadă trebuia, așadar, fie să apară neanunțată la mine acasă, fie să mă ademenească în casa altcuiva.

Numai că o asemenea logică nu mi-a îndulcit deloc reacția. Dacă venise să ne împace, lucru de care mă îndoiam, era o capcană. Mai degrabă mi-aș fi scos măselele de una singură decât să-i mai îndur acuzele. (Și, deși veți gândi că nu e decât o simplă figură de stil, ar trebui să precizez că o dată chiar *mi-am scos* o măsea, așa că nu mi-e ușor să fac așa o comparație.)

După cum s-a dovedit, acuzațiile ei aveau, cel puțin, un te-meii recent.

– Isabella, m-a abordat ea, ce e cu aiureala pe care am auzit-o, cum că ai pleca în Eriga?

Eram recunoscută pentru felul în care ocoleam bârfele, ceea ce în general mă mulțumea. Însă, în cazul de față, a avut efectul unei săgeți trase pe furiș direct în creierul meu.



– Poftim? am răspuns eu, aproape prosteste, nu pentru că nu aş fi înţeles, ci pentru că nu aveam nici cea mai mică idee cum aflase.

– Ştii foarte bine ce zic, a continuat ea neîndurătoare. E absurd, Isabella. Nu poţi pleca din nou în străinătate şi în mod cert nu în orice zonă din Eriga. Acolo e război!

Mi-am căutat scaunul, din nou, folosindu-mă de amânare ca să-mi recâştig calmul.

– Asta e o exagerare, mamă, şi ştii prea bine. Bayembe nu a intrat în război. Regele din Talu nu îndrăzneşte să invadeze, nu cu soldaţii din Scirling, care ajută la apărarea graniţelor.

Mama a pufnit:

– Îmi şi imaginez că omul care i-a scos pe akhieni din Elerqa după două sute de ani, a pufnit ea, îndrăzneşte chiar foarte mult. Dar, chiar dacă el nu atacă, cum rămâne cu înfricoşătorii ikwundieni?

– Întreaga junglă din Mouleen se întinde între ei şi Bayembe, am spus iritată. Cu excepţia râurilor, desigur, şi Scirland stă de strajă acolo. Mamă, scopul prezenţei noastre militare este să facem locul mai sigur.

Ea mi-a aruncat o privire groaznică:

– Soldaţii nu fac un loc mai sigur, ci doar mai puţin periculos.

Calităţile retorice de la mama le moştenisem. Dar în ziua aceea nu aveam dispoziţia de a-i admira exprimarea. Şi nici nu eram încântată de viziunea ei politică, de altfel, destul de surprinzătoare. Mai toate femeile de aceeaşi condiţie şi chiar mulţi bărbaţi abia ar fi putut să numească două puteri din Eriga care au obligat Bayembe să caute ajutor străin, mai exact pe cel al Scirlandului. Domnii din vremea aceea erau interesaţi doar de nedeclaratul „acord comercial” prin care se trimitea fier din Bayembe în Scirland, alături de alte resurse valoroase, în schimbul cărora ni s-au permis poziţionarea soldaţilor în toată ţara lor şi construirea unei colonii în Nsebu. Doamnele nu erau interesate deloc de aşa ceva.

Era oare o preocupare pe care o avusese şi înainte ori se informase de cum îmi aflase planurile? În orice caz, nu aşa aveam să-i comunic noutăţile. Cum anume aveam să-i spun încă nu hotărâsem – am continuat să evit problema din ceea ce recunosc acum ca fiind pură laşitate. Şi iată consecinţa: o neplăcută confruntare în faţa cumnatei mele, a cărei expresie de o rigidă politeţe îmi arăta că ştie că asta urma să se întâmple.

Aveam o oarecare bănuială că ştia şi Paul. Întâlnindu-se cu lordul Melst, într-adevăr. Păcat că nu era acasă când am ajuns.

Dar cel puţin asta însemna că trebuie să o înfrunt pe mama, fără alţi aliaţi care să-i sprijine atitudinea potrivnică. Nu eram suficient de ne bună încât să cred că am şi eu propriii mei aliaţi.

– Ministerul de Externe nu ar permite călătoriile, cu atât mai puţin şederea oamenilor acolo, dacă ar fi atât de periculos. Şi totuşi, iată că permite.

Desigur, nu trebuia să ştie că o dată am amânat expediţia, convingându-l pe ministrul de Externe să ne acorde viza.

– Sincer, mamă, pentru mine, malaria ar fi un risc mai mare decât o armată.

Ce anume m-a determinat să spun asta, nu ştiu, dar a fost pură prostie. Privirea mamei s-a făcut şi mai aspră.

– Într-adevăr, a spus, iar cuvântul ar fi putut îngheţa pietrele. Dar tu îţi propui să pleci într-un loc plin de boli tropicale, fără să te gândeşti câtuşi de puţin la fiul tău.

Acuzaţia ei era şi nu era dreaptă. Era adevărat că nu mă gândisem la fiul meu cum se cuvine. Îl alăptasem pentru scurt timp şi fusesem nevoită să angajez o doică, ce mă suplinise de minune; micul Jacob îmi amintea mult prea mult de răposatul lui tiz. Acum avea mai bine de doi ani, era înţărcat şi în grija unei bone. Contractul de căsătorie fusese generos în ceea ce mă priveşte, dar mare parte din banii pe care i-am investit în cercetarea ştiinţifică, în cărţile despre expediţia noastră din Vystrana – lucrarea ştiinţifică, sub numele soţului meu şi insipidul meu jurnal de călătorie – nu mi-a adus atât de mult pe cât s-ar putea crede. Din ce a mai rămas, am plătit generos pe cineva



care să aibă grijă de fiul meu, și nu pentru că văduva celui de-al doilea fiu al unui baron nu s-ar fi pretat la o asemenea muncă. Pur și simplu, nu știam ce altceva să fac cu Jacob.

Oamenii presupun adesea că înțelepciunea maternă este în întregime instinctuală: că, oricât de ignorantă ar fi o femeie în privința creșterii unui copil înainte de a naște, prin simplul fapt de a fi femeie, ea va dobândi calități de mamă. Dar nu este adevărat nici la cel mai concret nivel biologic, așa cum a dovedit laptele meu, un eșec, și nici atât la nivel social. În ultimii ani am ajuns să înțeleg copiii din perspectiva unui istoric al științelor naturii; le cunosc dezvoltarea și am o oarecare apreciere pentru evoluția lor minunată. Dar, la momentul respectiv, mai bine înțelegeam un drago decât pe micuțul Jacob.

Poate un copil să fie crescut mai bine de o femeie care a mai făcut asta, care și-a perfecționat abilitățile în timp și care se bucură de munca sa, ori de o femeie care nu are nicio capacitate, niciun entuziasm suficient și a cărei singură calificare o reprezintă directă legătură biologică? Am îmbrățișat în chip hotărât prima variantă, astfel că nu am găsit prea multe argumente practice pentru care să nu merg în Eriga. În *această* privință, m-am gândit foarte mult la situația fiului meu.

Nici nu se punea problema să-i mărturisesc mamei asemenea lucruri. Așa că am trăgănat lucrurile. Matthew Camherst și soția lui s-au oferit să-l țină la ei pe durata absenței mele. Bess are și ea un copil de aproape aceeași vârstă; va fi bine pentru Jacob să aibă un prieten.

– Și dacă mori?

Întrebarea a picat ca o secure care taie firul discuției. Am simțit că îmi iau foc obrazii: de furie sau de rușine – probabil ambele. Eram indignată că mama putea spune așa ceva fără menajamente...și totuși, soțul meu murise în Vystrana. Nu era imposibil să mi se întâmple același lucru în Eriga.

În tăcerea aceasta mormântală, parcă sângerândă, s-a auzit un ciocănit la ușă, urmat imediat de apariția majordomului cu o tavă în mână, îndreptând o carte de vizită spre Judith, care a

ridicat-o mecanic, ca și cum ar fi fost o păpușă, iar cineva ar fi tras de sfoara brațului ei. Nedumerită, s-a încruntat o clipă.

– Cine este Thomas Wilker?

Numele a avut efectul unei borduri joase, de neobservat, la marginea unei străzi, în care s-a împiedicat piciorul din mintea mea, așa că a fost cât pe ce să mă prăbușesc cu fața la pământ. Thomas Wil – ce căuta *el* aici? Am înțeles într-un târziu și m-am luminat. Judith nu îl cunoștea și nici mama, așa că nu mai rămăsese decât un singur răspuns.

– A, cred că a venit să se întâlnească cu mine.

Judith și-a luat o postură rigidă, dreaptă, căci *nu* așa te porți în lume. Un bărbat nu ar trebui să se intereseze de o văduvă într-o casă care nu e a ei. O clipă am observat că acea carte de vizită pe care Judith o scăpase înapoi în tavă nu era tocmai o carte de vizită; părea o bucată dintr-un ziar, pe care era scris de mână numele domnului Wilker. Și mai rău. Domnul Wilker nu era, propriu-zis, un domn, și cu siguranță nu era genul de persoană care să sune aici în mod normal.

Am făcut și eu ce-am putut ca să salvez situația.

– Îmi cer scuze, domnul Wilker este un asistent al Lordului Hilford – vă amintiți de el, desigur; el a aranjat expediția din Vystrana. Și tot el a aranjat expediția din Eriga, dar starea de sănătate îl împiedică să ne însoțească. Ce-ar putea fi atât de urgent încât Lordul Hilford să-l trimită pe domnul Wilker să mă caute în casa fratelui meu? Ar trebui să vorbesc cu el, dar nu este nevoie să te deranjezi tu. Îi voi face chiar eu o vizită.

Mâna întinsă a mamei m-a oprit însă înainte de a pleca.

– Nicidecum. Cred că suntem cu toții nerăbdători să auzim ce anume are de spus acest domn Wilker.

– Într-adevăr, a îngăimat Judith, supunându-se ordinului nerostit al mamei. Invită-l înăuntru, Londwin!

Majordomul a făcut o plecăciune și s-a retras. Judecând după vioiciunea cu care și-a făcut apariția, probabil că domnul Wilker a sărit înainte de îndată ce a fost invitat; agitația încă se arăta în mișcările lui. De mult se străduia însă să-și rafineze bunele



maniere în spiritul cărora fusese educat, dar mai era mult, astfel că s-a prezentat mai întâi în fața lui Judith.

– Bună dimineața, doamnă Hendemore. Numele meu este Thomas Wilker. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar am un mesaj pentru doamna Camherst. Probabil am trecut unul pe lângă altul pe drum; tocmai am ratat momentul de a o găsi în casa dânzei. Și mă tem că vestea e destul de nefericită ca să mai poată fi amânată. Mi s-a spus că se află în vizită aici.

Felul abrupt, dezarticulat în care a vorbit m-a făcut să-mi strâng mâinile în semn de înțelegere. Domnul Wilker o privea pe bună dreptate doar pe Judith, cu excepția unor scurte reverențe, atunci când mi-a pronunțat numele; fără niciun semn de la el, m-am trezit într-un schimb de priviri cu mama.

Ceea ce am văzut m-a surprins. *Cred că suntem cu toții nerăbdători să auzim ce anume are de spus acest domn Wilker* – credea că e iubitul meu! Mă supraestima, poate, dar avea expresia unei femei care căuta semnele unui atașament nepotrivit și s-a trezit cu mâna goală.

Așa cum ar fi trebuit. Poate că eu și domnul Wilker nu mai eram la cuțite, așa cum fusesem în Vystrana, dar nici nu aveam vreo înclinație romantică spre el, nici el spre mine. Relația noastră era strict una profesională.

Aș fi vrut să o dojenesc pe mama pentru gândurile pe care le nutrea, dar m-am abținut. Nu atât fiindcă o asemenea conversație în public era nepotrivită, ci mai mult pentru că îmi trecuse prin minte că domnul Wilker și cu mine eram angajați în două chestiuni de afaceri, dintre care expediția în Eriga era doar una.

Din fericire, Judith i-a făcut semn domnului Wilker înainte să izbucnesc eu cu întrebările mele spontane.

– Chiar vă rog, domnule Wilker! Sau mesajul dumneavoastră este privat?

Nu aș fi acceptat mesajul în privat nici de la o sută de regi, nu când mama avea asemenea bănuieli.

– Vă rog, am spus. Ce s-a întâmplat?

Domnul Wilker a respitat adânc, iar mesajul a tâșnit din el dintr-odată, lăsându-l încovoiat și învins.

– O spargere în laboratorul lui Kemble.

– Kemble... o, nu!

Umerii mei s-au încovoiat și ei, ca și cum i-ar fi oglindit pe ai lui.

– Ce anume au distrus? Sau...

– Însemnările lui au dispărut, s-a încruntat el.

Furt, nu distrugere. Cineva știa cu ce se ocupa Kemble și era hotărât să fure în interes propriu.

M-am trântit înapoi pe scaun, demnitatea unei doamne era ultimul lucru care-mi trecea prin minte. Frederick Kemble era chimistul pe care domnul Wilker îl angajase – sau, mai bine spus, eu îl angajasem; banii îmi aparțineau, dar alegerea fusese a lui – să continuăm cercetarea pe care noi înșine o furaserăm în munții Vystranei, cu trei ani în urmă. Cercetarea despre o metodă de conservare a oaselor de dragon: o substanță miraculoasă, puternică și ușoară, dar care se descompunea rapid în afara unui corp viu.

Chiavoranul care dezvoltase respectiva metodă nu fusese primul care o încercase. Ceea ce începuse ca o simplă provocare a taxidermiei – născută din aspirația vânătorilor de a conserva trofee de pe urma dragonilor pe care îi ucideau și din dorința istoricilor științelor naturii de a prezerva speciile pentru studiu – devenise o mare curiozitate pentru chimiști. Mulți se întreceau să fie primii (sau, cel puțin, așa credeau ei) care rezolvă acel puzzle. În ciuda celor mai mari eforturi ale noastre de a păstra secretul asupra lucrării lui Kemble, se pare că cineva aflase de ea.

– Când? am întrebat, respingând apoi întrebarea ca fiind prostească.

– Noaptea trecută și mă îndoiesc că vom putea afla un timp mai exact.

Domnul Wilker a clătinat din cap. Locuia în oraș și-l vizita pe Kemble dis-de-dimineață în fiecare Selemer. Vestea era de ultimă oră, imediat ce Kemble auzise intrusul și coborâse pe scări în pijama să vadă ce se întâmplă.